

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ο ΣΧΟΛΙΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΥΨΕΝ

Με είχε παρακαλέσει ν' ακούσω τὴ μελέτη του.—'Αφοῦ μοῦ διάβασε καμμιὰ πενήντα-ριά σελίδες, τὸν ἐσταμάτησα καὶ τοῦ εἶπα:

— Τί νὰ σοῦ πῶ! Ἐγὼ μὴ πεποίησι πῶς κί ὁ Ἰψεν ἐπάληψε...

— Πῶς ἐπάληψε;

— Ὡπως παιδιῶνουν ὅλα τὰ πράγματα καὶ ὅλες οἱ ἰδέες, ὅτιν δὲν πρόκειται οὔτε στὸ γέννημα τῶν, οὔτε μετ' αὐτὸ, νὰ ζήσουν.

— Πῶς νὰ ζήσουν;

— Βέβαια!—μέσ' αὐτὴ τὴ χώρα τοῦ θανάτου εἶνε ἀποχωρημένος ἐκεῖνος ποῦ ἡ γωνίη ζεῖται, νὰ ἐξυπνῇ καὶ πῶς ἐννοεῖ τὴ ζωὴ... Ὡ! ἐδῶ ὅλοι ἔχουμε ἰδέες περὶ ζωῆς, καὶ μόνον τὴ ζωὴ δὲν ἔχουμε.—Πῶς νὰ ζήσουν; Ἀπαράλλαχτα ὥπως ζῇ ἓνα λουλούδι ὅταν μὲ τὸ χορὸν τοῦ, μὲ τὴ μυρουδιά του, τραβάει στὸ μέρος τοῦ κάθε ἀνθρώπου ποῦ ἔχει τὴν αἰσθησὶ τῆς ἀσφοδύσεως.—Καὶ ἐκεῖνο ποῦ βλέπω ἐγὼ σήμερον εἶνε ὅτι τοῦτο μᾶς λείπει ἡ αἰσθησὶς αὐτὴ ὥστε δὲν μπορούμε νὰ μυρωναίμε τὰ δικὰ μας λουλούδια, ὅχι τὰ ξένα, ὅταν μάλιστα τὰ ξένα εἶνε κί ἀπὸ πολὺ μακριά.—'Ε! σκληροστέ μου... Ὁ Ἰψεν ἐπάληψε... καὶ μάλιστα ἐπάληψε, προτὶν καὶνοῦργίεθαι...

Ὁ φίλος μου—ἐνὰς μικροφιλόδοξος καὶ γεμάτος ἀπὸ γαλλικοῦς προλόγους—φαίνεται ὅτι δυσαρτυθῆναι, γιὰτὶ ἔκλεισε τὸ τετράδιο τῆς κερδοσκοπικῆς μελέτης του καὶ μοῦ εἶπε μ' ἓνα τρόπο εἰρωνικό, ὥπως ἔμαθε ἀπὸ τὸ δάσκαλόν του, τὸν κ. Κουρτίδη:

— Πάληψε; Ἀμ τότε ποῖν νὰ πάρωμε;

— Μὰ σὲ σὴν φιδερός, φίλε μου, νὰ μ' ἀναγκάσῃς νὰ πείσωμαι ἂν πρέπει ν' ἀπαντήσω... Ὡ νὰ μοῦ ζήσης! μπαράλιν μου!... μεταπολεστικὴ χαρτίο μὲ τὴν οὐκ!... Ποῖν νὰ πάρωμε!

Καὶ ποῦ ἀφίνεις τὰ πράγματα; Τὰ πράγματα ποῦ ἔρχονται καὶ σ' ἀγκαλιάζουν κί ὁ σ' ἐπιγίμῃ καὶ σοῦ δείχνουν μὲ τὴν Ἀλάθεια τοῦς τὸ δρόμο σου; Ἐξῶ-ἀφινεις λοιπὸν μὲ τὸ περιβάλλον σου, ὥστε νὰ ξανοίγῃς σὲ ἕνῃ ποῦ ἀπαιτοῦν τὴν ἐλευθερίαν σου γιὰ νὰ τὰ κατακτήσῃς; Μὲ τὸ νὰ παρὰδέχῃσαι ὅτι ὁ Ἰψεν ἔγραψεν ἀριστουργήματα, πῶς, τέλειως; Κί ὅταν ἡ πραγματικὴ σου ζωὴ εἶνε μὴ ἐντελὴς ἀρνησὶν ὅλων αὐτῶν τῶν ἀριστουργημάτων, κατὰ τί εἶνε ἀκόμῃ ἐργα τοῦ Ἰψεν; Δὲ μὲ μέλλει μένα ἂν σὲ ἀτομικῶς εἶσαι ὁ μόνος ὑπεύθυνος—ἐγὼ δὲ ζητῶ ὑπευθύνους.—'Εγὼ ἐξετάζω ἀπὸ ποῦ ἀπορρέει ἡ κατὰστασις καὶ ἡ εὐθύνη, τὴν αἰτία θέλω νὰ χτυπήσω.— Καὶ ἐνόςθῃ

κατὰστασις μ' ὀδηγᾷ σὲ κακὴν αἰτία, ὅπου κί ἂν εἶνε, ὀφείλω νὰ τὴ χτυπήσω. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ αἰτία τῆς ἀρρώστιας μου, μπορεῖ νᾶναι ὁ Χριστὸς, ὁ Ἰψεν, ἐγὼ—ὑπάρχει πειὸ πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ εἶμαι ἐγὼ;—ἀρα πρέπει νὰ-χίσω τὰ κλάμματα καὶ γεμάτος ἀπὸ σεβασμὸ—τρανήν ἐκδήλωσιν τῆς ἀρρώστιας—ν' ἀπο-νραβιχτῶ στὴ γωνιά ὅπου βάζουμε τὸν τενεκὲ μὲ τὰ σκουπίδια; Γιατί ἀποβαίγουμε τὴ δα-μουργία τῶν περιστάσεων; Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ κινῆναι εἶνε πικρὸ, ἡ τὸ νιστέρῃ πονεῖ, πρέπει ν' ἀφήσωμε τὸν πυρετὸ στὴν ἀνά-πτυξί του καὶ τὸ σάπιο στὴ σαπίλα του; Κανείς, θεέ μου! δὲ συλλογίζεται πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ζωὴ; πῶς θὰ πεθάνουμε; Πές μου, τί σ' ὀφείλει ἑσένα ἡ θεωρία τοῦ Μπράντ, τοῦ Σόλνερ, τοῦ Στόκμαν, ὅταν οἱ δικές σου περιστάσεις, ἡ πραγματικότης σου ἀπαιτεῖ τὸ ἀντίθετον ἀπ' ὅ,τι σοῦ λένε οἱ ἀνω-τέρω ἰδεολόγοι; Πῶς κατωρθώσας νὰ νοιώσῃς ὅτι πρέπει νὰ ἐψωθῇς στὰ δικὰ τοῦς χέρια, καὶ δὲ μπόρῃς νὰ αἰστανθῇς πῶς τὸ δικό σου σκέψιμο θὰ ἔχη ὡς ἀντί-κτυπο, ὡς ἀρχὴ μεγάλων ἀποτελεσμάτων, τὸ ἀναισθητικὸν ἄλλων γεννημένων στὴν ἐποχὴ τῶν;

Ἐμεῖς δὲνεῖμαστε στὴν ἐποχὴ μας. Αὐτὸ ξέρε το δὲν ἀπέχοιμε καὶ πολὺ ἀπὸ τὰ χροῖνα τῶν πατέρων μας, μολαταῦτα νὰ ἴσαι βέβαιος πῶς τίποτε δὲν ὑπάρχει συνδυετικό μεταξὺ μας...

Ἀφοῦ λοιπὸν κί ἔτυχε νὰ χωριστοῦμε (ἔτσι τοῦλάχιστον θέλωμε νὰ νομίζουμε) μὴ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ παλὸν τὸ σπίτι, γιὰτὶ δὲν κυττάζει καθένας μας νὰ δουλέψῃ—φαντά-ζομαι μὲ τί κατσούφισμα ὁ ἀκουστικὸς ἡ λέξη... Ὡ! ἐλευθερία dolce far niente!—Ὡ! νὰ δου-λέψῃς γιὰ τὸ νέο τὸ σπίτι;

Ἀφοῦ δὲ μπορούμε—καὶ δὲν πρέπει—νὰ ξαναγυρίσωμε στὸ παλὸν, ποῖς λόγος νὰ τοιγυρῶμε σὰν τοῦς Ἑβραίους ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία;

Κί ὅμως... Κί ὅμως... τώρα θιγῆμαι τον Ἄϊνε: Ὁ Ἄνεμος βουίζει ἀκόμῃ, τὰ κύματα ἐξακολουθοῦν τὸ κυνῆγι τους, ὅλα ἐξακο-λουθοῦν κί ὅμως ἓνας νέος τραλλὸς, περιμένει ἀπάντησιν!

Ο ΠΟΡΤΙΕΡΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

γνωστοποιεῖ

ὅτι κατετέθη παρ' αὐτῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 26 τοκομεριδίου τοῦ ἐκ φρ. 89,875,000. Ἑθνικοῦ Δανείου (1890) ὅσο (Σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Λαρίσσης) πληρω-τέου πρὸς φρ. χρ. 4,50 ἀπὸ τῆς 2)15 πρὸςφρὸς Ἰουνίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13)26 Μαΐου 1903

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Σ' ἓναν ἦχο γλυκὸ, μυστικὸ,
πῶς τὰ φύλλα σκορποῦν τῶν δεντρῶν
στῆς Δρυάδας τὴ θάλην,
τραγοῦδια ἀπ' ἀνέγγιχτα χεῖλια μπορούν
τῆς ψυχῆς σου τὰ κάλῃ νὰ εἰποῦν,
σ' ἓναν ἦχο γλυκὸ, μυστικὸ,
ποῦ σκορποῦν τὰ νερά τῶν πηγῶν
στῆς Νερῶιδας τὴ θάλην;

Κί ἂν ὁ Πόνος μονάχα σφίχῃ,
σὰ δύο στάλας καθόριες νεροῦ,
τῆς ψυχῆς μας ἐνώνει,
τραγοῦδια χαρὸς γιὰ τα σὲ πῶς θὰ εἰπῶ,
— ὁ θαυμάσιος ψυχῆς μυστικὸ —
ποῦ μονάχα ὁ Πόνος σφίχῃ
σὰ δύο στάλας καθόριες νεροῦ
τῆς ψυχῆς μας ἐνώνει;

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ΝΕΑ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3ῃ Μαΐου 1903

Κύριε,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω Ὑμῖν ὅτι δυνάμει συμβολαίου γεννημένου ἐνώπιον τοῦ συμ-βολαιογράφου Ἀθηῶν Ἰωάννου Α. Γαζιάνου, ἀντίγραφον τοῦ ὁποῦ κατετέθη ἤδη εἰς τὸ ἐν-ταῦθα Ἐμποροδικεῖον, ἱερῶς ἐνταῦθα, δι' ἰδίων ἐμοῦ κεφαλαίων καὶ δι' ἐτερορρύθμου συνετα-ρισμοῦ μετ' ἄλλων κεφαλαιούχων Ἐταίριαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν:

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΑΙΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ Σας

ἥτις θέλει ἀτχοληθῇ εἰς παντὸς εἶδους τραπε-ζικὰς ἐργασίας.

Ἐδελπιστῶν δὲ θέλετε μὲ τιμῇ διὰ τῆς ὑμετέρας ἐμπιστοσύνης σὰς παρακαλῶ νὰ λά-βητε σημείωσιν τῆς ὑπογραφῆς μου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ε. ΠΑΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ΓΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΧΑΤΖΙΚΩΣΤΑ

Προκήρυξις μειοδοσίας

Ἐκτιθενται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν πάντα τὰ εἶδη τοῦ παντοπωλείου, λαχανοπωλείου, κρεω-πωλείου καὶ ἀρτοποιείου τ' ἀναγκαζοῦντα εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον Χατζικώστα, ὡς καὶ ἡ καύσιμος ὕλη πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ.

Τῶν ὁρῶν τῆς μειοδοσίας δύναται νὰ λάβῃ γνῶ-σιν ὁ βουλούμενος ἐν τῷ γραφεῖο τοῦ οἰκονόμου τοῦ εἰρημένου Ὀρφανοτροφείου καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 9—12 π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 3—6 μ. μ.

Ἡ μειοδοσία γενήσεται ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῇ 25 Μαΐου ἐ. ε. ὥρα 10 π. μ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Μαΐου 1903

(Ἐκ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Γ. καὶ Αἰκατερίνης Χατζικώστα).

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Α. Π. ΤΣΕΧΩΦ

ΖΗΤΙΑΝΟΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑ ΦΡΑΣΙΝ Π. Α. ΑΞΙΩΤΗ

— Κύριε! φανῆτε καλῶς, κυττάξετε ἓνα δούτ-υλῃ, πεινασμένον ἄνθρωπον. Ἐγὼ νὰ ρῶ τρεῖς ἡμέ-ρες.. δὲν ἔχω μᾶτε πέντε λεπτὰ νὰ ξενυχτίσω κίπου... μὰ τὸ Θεό! Ὁχτὼ χρόνια ἔχουν σ' ἓνα χωρὶς δημοδιδά-σκαλος κ' ἔχῃσα τὴ θέσι μου ἀπὸ ραδιουργίας τοῦ ἐπαρ-χικοῦ συμβουλίου. Ἐπεσα ὅμμα κατηγγελάς. Εἶνε χρό-νος πλὶο ποῦ εἶμαι δίγως θέσι.

Ὁ δικηγόρος Σκβαρτζῶφ παρετήρησε τὸ τρυπημένο μαυρογάλαζο ἐπικωρόν τοῦ ἐπαίτου, τὰ θολὰ, μεθυμένα του μάτια, κίτι ἐρυθρὰς κηλίδας εἰς τὰς παρειὰς καὶ τοῦ ἐφάνη ὅτι κίπου εἶχε ἰδῆ καὶ πρὶν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

— Τώρα μοῦ προτείνουν θέσι στὸ κυβερνεῖο τῆς Κα-λούγας—ἐξηκολούθησε—μὰ δὲν ἔχω τὰ μέσα νὰ φύγω. Κίμετε τὸ ψυχικὸ, βοηθήστε με! Ντροπὴ νὰ ζητῶ κα-νείς, μὰ... σὲ ἀναγκάζουν κί περιστάσεις.

Ὁ Σκβαρτζῶφ ἐκύτταξε τὰ καλὸςι του, ἐκ τῶν δ-

ποίων τὸ ἓνα ἦτο βαθύ, τὸ ἄλλο μικρὸ καὶ ἐνθυμήθη ἔ-ξερνα.

— Ἀκούσατε, ἐδῶ καὶ τρεῖς ἡμέρες θαρρῶ σὰς ἀ-πάντησα στὴν Σαδοβόγια—εἶπε—τότε ὅμως μοῦ εἶπατε πῶς εἶσθε φοιτητὴς καὶ πῶς σὰς ἀπέδελαν. Τὸ θυμῶσατε;

— Ὁ... ὅχι, δὲ γίνεται! ἐφέλλισεν ὁ ζητιάνος συγ-χισμένος.—Εἶμαι δάσκαλος καὶ ἂν ἐπιθυμῆτε σὰς δείξω ἔγγραφα.

— Ἀφῆστε τὰ φέμματα! Ἐλέγατε πῶς εἶσθε φοιτη-τῆς καὶ μάλιστα μοῦ εἶπατε γιὰτὶ σὰς ἀπέδελαν. Θυ-μῶσατε;

Ὁ Σκβαρτζῶφ ἤρπυξας καὶ μὲ ἔκφρασιν ἀγῆδης εἰς τὸ πρόσωπον ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν ρακενδύτην.

— Εἶνε χαμῆρπαι αὐτὸ, κύριε!—ἀνέκραξεν ὀργισμέ-νος.—Εἶνε ἀτιμία! Ὡ! σὰς σταίλω σὴν ἄστυνομίαν, νὰ σὰς πᾶρ' ἡ ὀργή! Εἶσθε πτωχός, πεινᾶτε. ἄλλ' αὐτὸ δὲν σὰς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ φέρεσθε μὲ τόσῃν ἀυθάρειαν, τό-σον ἄσυνείδητα!

Ὁ ρακενδύτης ἤτοιμάσθη νὰ φύγῃ καὶ συγχιμένος, ὡς κλέπτης συλληθρῆς, παρετήρησε τὸν προθάλαμον.

— Ἐγὼ... δὲν λέω ψέμματα... ἐφέλλιστε—Μπορῶ νὰ δείξω ἔγγραφα.

— Ποῖς σὰς πιστεύει;—ἐξηκολούθησεν ὁ Σκβαρτζῶφ μὲ ἀγανάκτησιν.—Νὰ ἐκμεταλλεῖσθε τὰς συμπαιδας τοῦ κοινοῦ πρὸς τοῦς δασκάλους καὶ τοῦς φοιτητάς.—Εἶνε

πολὺ χυμῆρες, πολὺ ἥτιμον καὶ ρυπαρόν! Σκανδαλωδέ-στατον!

Ἐπῆρε δρόμον ὁ Σκβαρτζῶφ καὶ μὲ τὸν πλέον ἐνηλεῇ τρόπον ἐμαστίγωσε τὸν ἐπείτην. Μὲ τὸ αὐθαδὲς ἐκεῖνο ψεῦδος ὁ ρακενδύτης τοῦ ἐπροξένησεν ἀγῆδαν καὶ ἀποστρο-φὴν, τοῦ προσέβλεπεν ἐκεῖνο ποῦ αὐτὸς, ὁ Σκβαρτζῶφ ἡ-γάπη καὶ ἐξετίμα ὡς ἴδιον τὴν καλωσύνην, καρδίαν εὐαί-σθητον, συμπάθειαν πρὸς τοῦς δυστυχίς μὲ τὸ ψεῦδος του, μὲ τὴν ἀπόπειράν τοῦ νὰ κινήσῃ τὴν φιλανθρωπίαν «τὸ ὑποκείμενον» ὥσταν νὰ ἐκηλίδωσεν τὴν ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοῦ καρδίου καθάρως ἡγάπη νὰ διδῇ εἰς τοῦς πτω-χοῦς. Ὁ ρακενδύτης κατ' ἀρχὰς ἐδικαιολογεῖτο, ὠρχίζετο κατόπιν ὅμως ἐσιώπησε καὶ συνεσταλμένος, ἔκλινε τὴν κε-φαλὴν.

— Κύριε!—εἶπε, βάλλων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, —ἀληθινά, εἶπα... ψέμματα! Δὲν εἶμαι οὔτε φοιτητῆς, οὔτε δημοδιδάσκαλος. Εἶνε μῦθος ὅλ' αὐτό! Ἐγὼ ὤπηρε-τοῦσα εἰς μίαν ρωσικὴν χορῶδον καὶ μ' ἐδιώξαν ἐξ αἰ-τίας τοῦ πιστοῦ. Μὰ τί νὰ κάμω! Πιστέψατε τὸ Θεό, δὲ γίνεται χωρὶς ψέμμα. Λέω τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲ μὲ βοηθᾷ κανείς. Μὲ τὴν ἀλήθειαν ἀποκρίνεις ἀπὸ πείνα καὶ ξεπα-γιάσεις χωρὶς κρεβάτι! Καλὰ τὰ λέτε σῆς, ὀρθά... μὲ τί νὰ κάμω;

— Τί νὰ κάμετε; ἐρωτᾷτε τί νὰ κάμετε;— ἀνέκραξεν ὁ Σκβαρτζῶφ πλησιάζας πρὸς αὐτόν! Δουλεῖα χρειάζεται!

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

τοῦ κ. Φιρμινόγλου τὰ ὁποῖα δημοσιεύονται ἐν ἐκτίσει ἐπὶ ἡμέρας τώρα στίς στήλες πρῶτης ἐφημερίδος, ἀδίκως καὶ παραλόγως ἐτάριζαν τὰ νεῖρα δύο τριῶν ἐφημερίδων, αἱ ὁποῖαι τὰ καταγγέλλουν ὡς ἀγυρτίες καὶ ζυτοῦν ἀκόμη καὶ τὴν ἐπέμβασιν τῶν ἀρχῶν κατὰ τοῦ θαυματουργοῦ δόκτορος.

Ἡ περιγραφὴ τῶν θαυμάτων αὐτῶν, κατὰ τὴν γνώμην μας, μπορεῖ νὰ κριθῇ μόνον ὡς διασκεδαστικὸν ἀνάγνωσμα, χωρὶς φιλολογικὰς ἀξιώσεις, ἀφοῦ οἱ θαυματουργοὶ περιγράφοντες αὐτὰ δὲν ἐφρόντισαν νὰ τοὺς δώσουν οὔτε τὴν φιλολογικὴν φόρμα ἢ ὁποῖα χαρακτηρίζει τὴς περιγραφὰς τῶν καταπο-
τίων τοῦ Πηγ καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Φανουρίου. Ἄν θέλατε δὲ, μόνον οἱ δύο τε-
λεῖται, ὁ Πηγ δὲ καὶ ὁ Ἅγιος Φανούριος ἠμποροῦσαν νὰ διαμαρτυρηθοῦν κατὰ τοῦ κ. Φιρμινόγλου, ἀφοῦ ὁ θαυματουργὸς δόκτωρ καταπατεῖ τὰ οἰκόπεδά τους καὶ ζητεῖ νὰρ-
πῇ τὴν πελατεία τους.

Τὶ δουλειὰ ἔχουν αἱ Ἀρχαὶ σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, γὰρ νὰ ζητεῖται ἡ ἐπέμβασις των; Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν χίλιοι περίπου δό-
κτορες ἐπευσιαν ἐδῶ, εἰς τὴν κοιτίδα τῶν φώτων, ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἀπῆρτισαν τὸ Β' Πανελλήνιον Ἰατρικὸν Συν-
έδριον. Οἱ δόκτορες αὗτοι ἔφαγαν, ἤπιαν, ἔκα-
ναν προπύσεις, παρενέβησαν εἰς μουσικοχο-
ρευτικὰς ἐσπερίδας, ὠμίλησαν γὰρ χίλια δυό
πράγματα καὶ μόνον ἓνα ποῦ ἔπρεπε νὰ κά-
μουν, δὲν ἔκαμαν. Δὲν ἐφρόντισαν χάριν τῆς
ἀξιοπρεπείας τοῦ ἐπιγγέλλαιτός των, νὰ ἀν-
δρῶν δριμύτητα μέτρα κατὰ τῆς Ἰατροκυπ-
λείας, δὲν ἐφρόντισαν νὰ προστατεύσουν τοὺς
δυστυχεῖς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν
ἀγυρτείαν, ἢ ὁποῖα σήμερον μὲ τὰ καταποτί-
α

τοῦ Πηγ καὶ αὐριον μὲ τὰ θαυματουργὰ μαν-
τζούνια καὶ ἀλοιφὰς τῶν διαφόρων κυρίων
θαυματουργοῦ, βυζαίνει τὴς τσέπας καὶ καταρ-
ρίπτει τὸ γόντρον τῆς Ἐπιστήμης στὸν βόρ-
βορον.

Ἄφοῦ οἱ γιατροὶ δὲν ἐνδιαφέρονται, ἐμεῖς
οἱ κοινὸι θνητοὶ ἠμποροῦμε χωρὶς νὰ χαλάμε
τὸ σικκὸν μας, νὰ διασκεδάσουμε διαβάζοντες
τὰς περιγραφὰς τῶν θαυμάτων τοῦ κ. Φιρ-
μινόγλου καὶ τὰ φανταστικὰ διηγήματα τῆς
Πηγιακῆς φιλολογίας.

ΑΔΙΚΗΣΑΜΕ

τὸν κ. Φαίδωνα τῆς «Δικπλάσεως», στὸ προτελευταῖο
φύλλο, γράψαντες ὅτι «ἀντέγραψε αὐτοεῖς» ἄρθρον τοῦ
«Νουμά» περὶ Βουλγάρων εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ὠρεῖα γράμ-
ματα τὰ ὁποῖα ἀπευθύνει πρὸς τοὺς ἀναγνώστους τῆς «Δικ-
πλάσεως».

Ἔτσι μᾶς εἶχεν γράψαι καὶ τὸ ἐπιτεύχμα. Ὅταν
ὁμως ἐδιεσχίσαμε τὸ ὑπὸ κατηγορίαν γράμμα τοῦ κ. Φαί-
δωνος εἶδαμε πῶς δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀντιγραφῆς, ἀλλὰ
περὶ ἀπλῆς συμπτώσεως τοῦ ἄρθρου τοῦ «Νουμά» καὶ
τοῦ γράμματος τοῦ κ. Φαίδωνος στὴν κεντρικὴν ἰδέαν.
Κι' αὐτὸ ἀντὶ νὰ μᾶς λυπῇ, τοῦναντίον μᾶς ἐνθουσιάζει
καὶ καθίστα ἄξιον συγχερητηρίων τὸν δικρατέη συνάδελ-
φον καὶ συνεργάτην τῆς «Δικπλάσεως», ὅτι φροντίζει,
μὲ τὰ ἔξυπνα καὶ σώφονα γράμματά του, νὰ βγάλῃ ἀπὸ
τὴν ψυχὴν τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν του τὴν ἀταξιστικὴν
μούχλα τοῦ Τραχηνισμοῦ καὶ νὰ τοὺς ποτίῃ μὲ γερὰς
καὶ μὲ πατριωτικὰς ἰδέας.

Ὁ κ. Φαίδων τώρα ἔς μᾶς ἐξαγνίστῃ ἀπέναντι τῶν
μικρῶν ἀναγνωστῶν του, γιὰ τὸ ἔδικημα ποῦ διεπράξαμε,
παρασυρόμενος ἀπὸ ἓνα ἀνόητο καὶ ἀνακριδὲς σημεῖωμά.

Ο,ΤΙ ΕΓΕΙΝΕ

στὴν Ἀκρόπολιν μὲ τοὺς ἀρχαιοφίλους ξένους οἱ ὁ-
ποῖοι ὀλίγον ἔλειψε νὰ μετακομίσουν ἐλὸς ἄλλου τὸν
Παρθενῶνα, χωρὶς νὰ τοὺς πάρη κανεὶς μυρουδιά,
δὲν μᾶς ἐξέφυνε καθόλου.

Τοῦναντίον ἀπορούμε πῶς ἐκεῖνο ποῦ ἔγεινε
προχθὲς, δὲν ἔχει γίνῃ ἀπὸ καιρὸ καὶ πῶς ἐξακο-
λουθοῦν ἀκόμη νὰ μένουν στὴ θέσιν τους τὰ πολύ-
τιμα μάρμαρα, τὰ ὁποῖα τόσον ἀτελῶς καὶ ἐρσιτε-
χνικῶς φυλάττονται ἀπὸ πάντες δέκα φύλακες—τὰ
δύο τρίτα ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν ὅλα τὰ δικαιώματα νὰ
καταλάβουν ἀπὸ ἓνα κρεββάτι στὸ Γηροκομεῖο—καὶ
ἀπὸ ἓνα ἀστράγαλλο. Καὶ ὁμως ἡ Γεν. Ἐφορεῖα τῶν
Ἀρχαιοτήτων καὶ ὁ ἐφορὸς τῆς Ἀκροπόλεως χί-
λιες φορές ἐξήτησαν ἀνάλογη στρατ. δύναμιν γιὰ
νὰ φυλάττῃ τὴν Ἀκρόπολιν, οἱ δὲ περίφημοι ἀρ-
α

μόδιοι οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἐδίσταζαν νὰ πασχολήσουν
δύο τρεῖς στρατιῶτες ἢ ἀστράγαλλοι γιὰ νὰ φρου-
ροῦν τὸ πρῶτον τυχὸν ἐνεχυροδανειστήριον—ἀν-
τοῦς τὸ ἐξήτοῦσε κανένας ἰσχυρὸς κομμικτάρχης—
ἀρνήθησαν μὲ πείσμα μουλκρίσιο πάντοτε νὰ δώ-
σουν τοὺς ἀπαιτούμενους ἄνδρας πρὸς προφύλαξιν τῶν
πολυτίμων ἐθνικῶν κειμηλίων, τὰ ὁποῖα τὸ ἐπανα-
λαμβάνοντες ἀπορίας ἄξιον πῶς ἐξακολουθοῦν ἀκόμη
νὰ μένουν στὴν θέσιν τους.

Ο ΙΔΡΥΤΗΣ

τῆς νέας Τραπεζίης κ. Δημ. Ε. Ἡλιόπουλος δὲν
εἶνε μόνον γνωστὸς στὸν Ἑμπνευστὸν καὶ Τραπεζι-
τικόν μας κόσμον ὡς ἀνθρώπος ἀνεπιλήπτου τιμιό-
τητος καὶ Τραπεζιτικῆς δεξιότητος καὶ θελήσεως,
διευθύνας ἐπὶ σιρᾶν ἐτῶν τὴν Τράπεζαν Καρυδιά,
ἀλλ' εἶνε γνωστὸς καὶ στὸν δημοσιογραφικόν μας
κόσμον, ὅπου πρὸ εἰκοσαετίας διέπρεψε ὡς ἐρσιτε-
χνικὸς δημοσιογράφος, δημοσιεύων στὸ «Ραμπλά»
καὶ στὸ «Μὴ Χάνεται» τὰς ἀληθμονήτους περιγρα-
φὰς τῶν χορῶν καὶ τῶν ἄλλων κοσμικῶν συγκεν-
τρώσεων, τὰς γεμάτας χάριν, χιούμορ καὶ δροσιᾶ.

Ὁ διευθυντὴς τῆς νέας Τραπεζίης ὑπεγράφετο
τότε «Μάριος», μαζὶ δὲ μὲ τὸν ἰδιαιτέρον γραμ-
ματέα τοῦ Πρίγκιπος Γεωργίου κ. Ἀνδρέαν Πα-
παδιαμαντόπουλον, ὁ ὁποῖος ὑπεγράφετο «Lucifer»
καὶ κατόπιν «Ἀνδρῆς», ἀποτελοῦσαν τὴν δυάδα τῶν
χορογράφων τῆς ζωῆς τοῦ Ἀθηναίου Ἀλ-Λίτς,
κ' ἐχρησίμευσαν, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ εἰπῇ κανεὶς οἱ
πρόδρομοι καὶ οἱ διδάσκαλοι τῶν κ. κ. Λαλαλέξη,
Τανάγρα καὶ λοιπῶν χορογράφων.

Ὁ κ. Τραπεζίτης δὲν θὰ δυσχεστεύθῃ, φρονού-
μεν, ποῦ τοῦ ὑπενομιζόμενους ὡραίους αὐτοὺς σε-
λίδας τῆς ζωῆς του, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἰδρύσεως
τῆς Τραπεζίης του.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΩΝΙΑ

Η ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Πρὸς τὴν διευθυντὴν τοῦ «Νουμά»

Μας ἔλθε ἡ Ν. Σκηνὴ Κυλῶς μᾶς ἔλθε. Μαζὶ ὁμως
μ' αὐτὴ μᾶς ἔλθε καὶ ἡ ἀνεκδοκίτη ρεαλισμὸς, ὁ φέβεω-
τερος ἐχθρὸς τῆς Ν. Σκηνῆς ἀνακηρύττουσα μὲ ἀκρόη-
ματικὴν πόζα «καλλιτέχνιδες» τίς διάφορες κουλίτσες οἱ
ὁποῖες μόνον τῇ θαυματουργῇ παρεμβάσει τοῦ κ. Χρηστο-
μάνου ἐνδύονται, κινεῖνται, ὁμιλοῦν καὶ... ἀνθαδιάζουν
ἀκόμη.

γρόνθους τὰ κόκκινά του μάγουλα, ἐδυόσθη εἰς σάψεις.
Ἡ γυναικὴ ἔρριπεν εἰς τὰ πόδια του τὸν πέλεκυν ἔπτασε
μὲ καλὴν καὶ, ὡς ἐδείκνυν τὴν γαίην τῆς, ἤρριψε νὰ
βρίσῃ. Ὁ ρακενδύτης, χωρὶς προθυμίαν, ἔσυρεν ἓνα κομ-
μάτι ξύλου, τὸ ἔβαλε μεταξὺ τῶν ποδῶν καὶ ἔτολμα τοῦ
ἐκατάφερε μὴν μὲ τὸν πέλεκυν. Τὸ ξύλον ἐταλκνεύθη
καὶ ἔπεσε. Ὁ ρακενδύτης τὸ ἐπῆρε, ἐθέριε μὲ τὴν
πνοήν του τὰ παγωμένα του χεῖρα καὶ τοῦ ἔδωσε πάλιν
μὴ μὲ τόσην προσοχήν, ὥσταν νὰ ἐφοβεῖτο μήπως κτυ-
πήσῃ τὸ καλὸς ἢ τὰ δάκτυλά του. Τὸ ξύλον ἔπεσε
πάλιν.

Ὁ θυμὸς τοῦ Σκαρτζῶφ παρήλθε καὶ ἤσθινθη κά-
ποιον πόνον καὶ ἐντροπήν διότι ὑπεχρέωσε ἄνθρωπον καὶ
κοιμηθέντα, μεθυμένον καὶ, πιθάνον, ἄρρωστον, νὰ κόψῃ
ξύλα στὸ κρύο μέση. «Ἀἶ, δὲν πειράζει...—ἐσκέσθη μετὰ-
ταῦς εἰς τὸ σπουδαστήριόν του. Ἐγὼ τὸ ἔκαμα γιὰ τὸ
καλὸ του».

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ Ὀλγα ἐπαρουσιάσθη καὶ ἀνέγγει-
λεν ὅτι τὰ ξύλα ἐκόπησαν.

—Νὰ δὲς του πενήντα καπίκια,—εἶπεν ὁ Σκαρ-
τζῶφ.—Ἄν θέλῃ ἄς ἔρχεται νὰ κόψῃ ξύλα καὶ πρῶ-
τομηγνί... Δουλεῖ πάντα ὅλ' ἐρίσκειται.

(Τὴν Κυριακὴν τὸ τέλος)

—Νὰ δουλέψω... Τὸ καταλαβαίνω κ' ἐγὼ, μὰ ποῦ
νὰ βρῶ δουλειά;

—Ἀνοησίες! Εἶπες νέος, ὑγιής, γερὸς καὶ πάντα ὅλ'
βρῆτε δουλειά, φθάνει νὰ θέλεις. Ἀλλὰ εἶπες ὀκνηρὸς, κα-
κοσυνηθισμένος, μέθυσος! Καὶ τώρα σὲν νὰ βγάλας ἀπὸ
τὸ καπελεῖο! Ἡ διαφορά σας ἐρίσκει ὡς τὸ κόκκαλο καὶ
μόνον εἶπες ἱκανὸς νὰ ζητιανεύετε καὶ νὰ ψεύδεσθε! Καὶ
ἂν καμμιὰ φορὰ εὐδοκίσητε νὰ δουρίητε δουλειά, ὅλ' ζητή-
σετε χωρὶς ἄλλο γραφεῖον, ρωτιστὴν χορὸν ἢ τίποτε πα-
ρόμοιον ὅπου νὰ μὴν κἀντε τίποτε καὶ μόνον νὰ πληρώ-
νεσθε! Ὅρίστε, κύριε, δουλεῖτε δουλέψετε μὲ τὰ χεῖρα, κο-
πιᾶστε. Βέβαια φύλακας εἰς καμμιὰν αὐλὴν ἢ ἐργάτης
εἰς ἐργοστάσιον δὲν πηγαίνετε! Ἐγὼ βέβαια τὰς ἀπει-
τήσεις οὐκ!

—Πῶς σκέπτεσθε, μὰ τὸν Θεόν... εἶπεν ὁ ἐπικίτης
μὲ πικρὸν μειδίαμα.—Ποῦ νὰ τὰ βρῶ αὐτὰ ποῦ λέτε;
Ἐμποροῦπάλληλος γιὰ μὲνα τώρα εἶνε ἄργα, γιὰτὶ στὸ
ἐμπόριο πρέπει ἀπὸ πᾶσι ν' ἔρχῃ κανεὶς, φύλακα δὲ μὲ
παίρνουν γιὰτὶ δὲν γίνεται νὰ μοῦ μιλοῦν μὲ τὸ σῶ... καὶ
ἐργοστάσιον πάλι, πρέπει νὰ ξέρω, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί-
ποτε.

—Δόξα χαμένα! Πάντα βρίσκετε δικαιολογήσιν! Ὅ-
ρίστε κύριε νὰ κόψετε ξύλα.

—Δὲν ἔρρωμαι, μὰ τῆμερα καὶ οἱ ξυλοκόποι πεινοῦν.

—Οἱ ὀκνηροὶ τὰ 'λέν' αὐτὰ! Νὰ σὲς προτείνῃ κανεὶς
δὲν δέχασθε. Ὅρίστε σὲ μὲνα νὰ κόψετε ξύλα.

—Μάλιστα, δέχομαι...

—Καλὰ, νὰ ἰδοῦμε... ὠρεῖα... ὅλ' ἰδοῦμε!

Ὁ Σκαρτζῶφ εὐθὺς μὲ κάποιον χαίρεκακίαν ἔτριψε
τὰ χεῖρα καὶ ἐφώνησε τὴν μαγεύσαν.

—Νὰ, Ὀλγα—τῆς εἶπε—ὁδήγησε τὸν κύριον αὐτὸν
στὸ μαγαζὶ νὰ κόψῃ ξύλα.

Ὁ ρακενδύτης ὤψατο τοὺς ὤμους ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἔ-
τολμα ἰκολοῦν τὴν μαγεύσαν. Ἀπὸ τὸ βέβαιόν του
ἐρίσκειτο ὅτι ἐδὲλθῃ νὰ κόψῃ ξύλα, ὅχι διότι ἐπεινοῦσε καὶ
ἔβαλε νὰ κερδίσῃ, ἀλλ' ἀπλῶς ἀπὸ φιλοτιμίαν καὶ ἐντρο-
πήν, ὡς ἄνθρωπος ποῦ τὸν ἐπικύαν στὸ λόγο. Ἐρίσκειτο
μάλιστα ὅτι εἶχε πολὺ ἀδυνατήσῃ ἀπὸ τὸ ρακί, ὅτι δὲν
ἦτο καλὰ καὶ δὲν εἶχε τὸν παρκαμικρὸν πόνον νὰ ἐρ-
γασθῇ.

Ὁ Σκαρτζῶφ μετέβη εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἐκεῖ ἀπὸ
τὰ παράθυρα, ποῦ ἔβλεπαν εἰς τὴν αὐλὴν, ἐφαίνετο ἡ ξυ-
λαποδία καὶ πᾶν ὅτι ἐρίσκειτο εἰς τὴν αὐλὴν. Ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρον ὁ Σκαρτζῶφ εἶδε τὸν ρακενδύτην καὶ τὴν μαγεύ-
σαν νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς ὀπίσθιας εἰσόδου εἰς τὴν αὐλὴν καὶ
νὰ διευθυνθοῦν εἰς τὴν βορβορώδους χιόνος εἰς τὴν ἀποθήκην.
Ἡ Ὀλγα οἶπτοσε θυμωμέναν βλέμματι ἐπὶ τοῦ συνοδίου,
ἤνοιξε τὴν ἀποθήκην καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν μὲ θυμὸν
«Ἐφαίνεται ἐμποδίσαντες τὴν γυναικὴ νὰ πάρῃ τὸν καρέ-
της—ἐσκέσθη ὁ Σκαρτζῶφ. Τί μοχλοῦ πλάσμα!»

Ἀργότερα εἶδε πῶς ὁ ψευδοδάσκαλος καὶ ὁ ψευδοποι-
τητῆς ἐκλήθησαν ἐπάνω εἰς ἓνα κορμὸ καὶ στηρίχας μὲ τοὺς